

THOMAS

Vierde editie
December 2019

Het kasten systeem
& haar bestaan

Als God de weg wijst

De positie van de vrouw

30 jaar later

Een magazine van
Stichting Thomas Bouwprojecten

Dynamisch en Divers India

Vier op een rij. Het voorwoord van de THOMAS 3, uitgegeven in 2018, had als titel “Op weg naar een traditie”. Deze traditie brengt ons nu dus bij de 4e jaarlijkse uitgave: “Vier op een rij” dus. Dat onderstreept dat het THOMAS magazine een belangrijke rol vervult om onze lezers en donateurs te informeren over diverse ontwikkelingen in India en over de activiteiten van Thomas Bouwprojecten in en voor India.

Dynamisch India. Recent heeft ons koningspaar een bezoek gebracht aan India. Van de vele indrukken die zij daar kregen, benadrukten zij in het bijzonder dat het huidige India zeer dynamisch en zeer divers is. Ook in ons werk als Thomas Bouwprojecten ervaren wij deze dynamiek van India. Een dynamiek die er toe leidt dat de economie en daarmee de gemiddelde levensstandaard snel blijft groeien. Er is een groeiende welvaart en een groeiende middenklasse die daarvan profiteert. Niet verwonderlijk dat er een grote handelsdelegatie met het koningspaar was meegereisd en gesproken werd van een succesvolle handelsmissie. Er is voor hen daar “veel te halen”.

Divers India. India is echter ook zeer divers, met grote verschillen tussen regio's, etnische groeperingen, en bevolkingslagen (kasten). Grote verschillen daarmee ook tussen welvarende delen van de bevolking enerzijds en nog steeds grote armoede voor zeer velen anderzijds. Om deze verschillen niet nog groter te laten worden en liefst te verkleinen, moet er nog heel veel

gebeuren en is er nog steeds grote behoefte aan ondersteuning. De nu nog arme delen van de bevolking moeten een kans krijgen zich mee te ontwikkelen en mogen niet achter gelaten worden. Wat dat betreft is er nog “veel te brengen” door ons.

Onze missie. Het is alom bekend dat beter onderwijs bij uitstek het middel is om mensen de kans te geven aan armoede te ontsnappen, werk te vinden en te delen in de economische verbetering in een land. Daarom wil de stichting Thomas Bouwprojecten ook in de toekomst doorgaan in samenwerking met de Congregatie van de Zusters Franciscanessen van Sint Joseph (FSJ) arme kinderen in India de kans te bieden kwalitatief goed onderwijs in een gezonde en veilige omgeving te krijgen.

Onze projecten. Ook het voorbije jaar hebben wij ter realisering van deze missie weer een aantal projecten geïnitieerd, gepland en afgerond. Via onze nieuwsbrieven en vernieuwde website (www.thomasbouwprojecten.nl) houden wij u daarover regelmatig op de hoogte. Op deze plaats volstaan we met de vermelding van de finale afronding van ons jubileumproject in Chebrolu (uitbreiding van een schoolgebouw), de herbouw van een afgekeurd en gesloopt schoolgebouw in Walajabad (vanwege overheidsregels en vergunningen heeft het langer geduurd voordat de planning afgerond kon worden) en de aanbesteding van een nieuw toiletgebouw in Sri Kalahasti

(het eerste project uit ons Safe & Clean programma gericht op de verbetering van de sanitaire voorzieningen bij (kost-) scholen op diverse locaties).

Deze THOMAS 4. In het vervolg van dit magazine vindt u een groot aantal interessante artikelen over de situatie in het hedendaagse India op sociaal-economisch gebied, met betrekking tot het klimaat en natuurlijk het onderwijs. Dit ook aan de hand van interviews met een aantal mensen actief binnen Thomas Bouwprojecten. Het magazine is tot stand gekomen dankzij het vele werk dat vrijwilligers van onze stichting hieraan hebben besteed en een speciale financiële bijdrage van een van onze sponsors. Graag wil ik u als ontvangers van dit magazine dan ook uitnodigen de diverse artikelen te lezen en wie weet brengt het u op ideeën om ons te benaderen voor nadere informatie en/of om onze projecten te ondersteunen.

Bij voorbaat zeggen wij u daarvoor dank.

Jac Braat

Voorzitter Stichting Thomas
Bouwprojecten

Colofon

De THOMAS is een magazine van de Stichting Thomas Bouwprojecten.

Opdrachtgever: Martijn Wagener en Stichting Thomas Bouwprojecten

Hoofd- en eindredactie: Siet Egas Repáraz

Redactie: Catherine Gilon, Joop de Wit, Wilma Martens - Liefink, Siet Egas Repáraz

Fotografie: Bala Subramaniam, Wilma Martens - Liefink, fam. Zoetmulder, privébeziit Tjerk Wagenaar

Illustratie: Bala Subramaniam

Vertaling: Siet Egas Repáraz

Design en opmaak: Jona Pisters

Uitgave: 4de editie, december 2019

Deze THOMAS is tot stand gekomen dankzij speciale bijdragen van Vrienden van de Stichting Thomas Bouwprojecten.

Zo kan de Stichting de ontvangen giften van donateurs, besteden aan haar doel, de ondersteuning van arme kinderen in India.

Vragen of opmerkingen betreffende deze uitgave, de Stichting en/of donaties:

Stichting Thomas Bouwprojecten:

info@thomasbouwprojecten.nl

IBAN: NL47RABO0149308787

KvK: 41 09 25 42

Bent u geïnteresseerd in onze Nieuwsbrief?

Meld u dan aan via

info@thomasbouwprojecten.nl

Deze THOMAS werd mede mogelijk gemaakt door:

Virida

Wie is THOMAS?

De drie Thomasstichtingen zijn vernoemd naar St. Thomas Mount in Chennai, waar onze partnerorganisatie is opgericht: de Franciscanesser Zusters van St. Joseph. En in het St. Thomas Hospital, het ziekenhuis van de zusters, werkte Lucia Schiebroek, die aan de wieg stond van de eerste Thomasstichting, voordat zij helaas overleed. Lees hierover meer in de eerste editie van het THOMAS magazine.

Deze vierde uitgave is gemaakt in opdracht van de Stichting Thomas Bouwprojecten. De stichting bouwt sinds 1992 onder meer scholen, kindertehuizen en sanitaire voorzieningen. Samen met twee zusterstichtingen (de Thomas Stichting voor Jongeren en Thomas Foundation for Microcredits) hebben we tot doel om arme kinderen in India een beter leven te bieden met concrete en kleinschalige projecten, veelal gericht op onderwijs en schoolgebouwen. We richten ons specifiek op onderwijs voor meisjes in arme plattelandsgemeenschappen, waar scholen vaak (te) ver weg zijn. Voor meisjes is het in India nog minder vanzelfsprekend dan voor jongens om naar school te gaan, zich te ontwikkelen en verder te studeren.

In Nederland worden de fondsen voor onze projecten geworven en de mensen die zich hiervoor inzetten werken enkel op vrijwillige basis. In India werken we samen met de Franciscanesser Zusters van Sint Jozef in het zuiden van India, voornamelijk rondom Chennai. Deze congregatie van 500 zusters verspreid over 90 kloosters, richt zich met name op scholing van de meest kwetsbare kinderen in Zuid-India en beheert 50 scholen met in totaal meer dan 50.000 kinderen.

Waar de Franciscanesser Zusters nieuwe scholen oprichten, helpt Thomas Bouwprojecten hen daarbij met bouwkundige voorzieningen. Ook willen we meer bewustzijn creëren in Nederland rondom de ontwikkelingsproblematiek. Dit alles met het doel om het leven en de scholing van arme kinderen in India te verbeteren. In totaal heeft Thomas Bouwprojecten zo'n 160 projecten gerealiseerd verdeeld over 42 scholen en internaten.

In deze THOMAS

6. Als God de weg wijst

13. Sponsorloop familie Zoetmulder

20. Interview Tom Odijk

24. Positie van de vrouw 30 jaar later

33. Onderwijs in Tamil Nadu

10. Klimaat-activisten

16. Interview Tjerk Wagenaar

23. De geboorte van een nieuw logo

29. Het kaste systeem en haar bestaan

39. Levensvaardigheden

Als God de weg wijst.....

Tekst Catherine Gilon; foto's Bala Subramaniam, privébezit zr. Stella

Traditiegetrouw besteden we ook nu weer aandacht aan een van de mensen in India die zich voor de kinderen inzetten. Ditmaal is dat zr. Stella die deel uitmaakt van het bestuur van de Congregatie van de zuster FSJ en op dit moment een herstructurering doorvoert in het ziekenhuis in Chennai. Een zuster die ook in Europa heeft gewoond en gewerkt.....

Soms voelen we ons verloren, of we zetten een volgende stap zonder precies te weten waar de weg heen leidt. Als we op zulke momenten vertrouwen op

het Goddelijke, merken we dat plotseling alles op zijn plaats valt. De onzichtbare hand leidt ons door de mazen van het leven en bij iedere stap worden we ons bewust van het doel en de betekenis van deze aardse reis. Voor de 54 jarige Zuster Stella was het geen eenvoudige reis: van haar kleine geboorteplaats Dalmiapuram in Tamil Nadu in zuid India, via een dorp in Duitsland naar een zware opdracht in Agra (in noord India), weer terug naar haar geboortestreek in zuid India. Maar bij iedere verandering hield ze die onzichtbare hand vast en accepteerde ze het leven zoals het zich voor haar ontvouwde. We zochten haar op om het verhaal achter haar goedaardige

glimlach en nederig hart te achterhalen. Midden jaren '80 werd ze geboren in een gezin van 10 kinderen. Zr. Stella was een stil meisje. Hoewel ze uit een groot gezin kwam hadden zij en haar broers en zussen geen reden tot klagen: ze werden goed verzorgd door hun ouders. Toen ze twaalf jaar was echter, overleed haar vader en werd het leven plots veel moeilijker. Gedurende de middelbare schooljaren waren zelfs de meest basale faciliteiten als elektriciteit en water, een schaars goed. Ze moest de 5 km naar school lopend afleggen. Het was in deze donkere periode dat ze de eerste straaltes hoop zag. Ze zag enkele zusters naar haar afgelegen dorp komen om

vrijwilligerswerk te doen en de jonge Stella zag de goddelijkheid en de waardigheid van hun werk: voor haar vormden ze een rolmodel om te volgen.

Toen ze 14 was, ging ze naar het klooster en vroeg of ze daar als non mocht toetreden. Zr. Cyril de toenmalige moeder-overste vroeg haar eerst haar school af maken. Nadat ze de middelbare school voltooid had volgde ze een beroepsopleiding verpleegkunde. Gedurende haar 3 jarige noviciaat kreeg ze haar eerste opdracht op medisch gebied, het runnen van een kleine apotheek van een dokterspost. Maar niet veel later werd ze door de congregatie

uitgekozen om in Duitsland ouderen te gaan verzorgen in tehuis in Bad Orb, dichtbij Frankfurt am Main.

Alleen in een vreemd land

De 22 jarige Stella volgde haar instinct en ging daar heen waar de Goddelijke haar stuurde. Ze zei "ja" zonder te aarzelen en zo kwam ze terecht in Bad Orb. Ze had zich goed voorbereid door zich medisch bij te scholen en de Duitse taal te leren. Maar niets had haar kunnen voorbereiden op de schok die ze ervoer als vreemde in een ander land. "Ja, ik sprak de taal, maar dat maakte me nog niet een van hen. Ik herinner me nog goed hoe de mensen ons overal waar

we kwamen achterdochtig naketen. Wij waren "anders". We werden in de supermarkt gevolgd als we boodschappen deden. Racisme was de norm", zegt ze terwijl de tranen in haar ogen springen. De andere zusters waren ouder dan zij en ze had niemand om haar ervaringen te delen. Dit was nog vóór de digitale revolutie: telefoneren met India kwam sporadisch voor en een brief per post deed er soms maanden over, ze voelde zich heel alleen te midden van alle vreemden. In haar wanhopige momenten zocht ze troost bij de Goddelijke in de kapel. En zo losten haar zorgen zich op in het niets. Een lokale krant publiceerde een artikel over de zusters om hen in de gemeenschap te introduceren en uit te leggen waarom ze naar Bad Orb gekomen waren: om te werken in het bejaardentehuis. Door hun werk en door Duits te praten wisten ze langzaam het vertrouwen te winnen. De ouderen die ze verzorgden keken er naar uit om dagelijks een gesprek met hen te voeren en hoewel Zr. Stella hun verzorgster was, verdwenen de verschillen en vonden zij elkaar in Gods liefde.

In haar vrije tijd leerde ze zelfs truien te breien voor de koude dagen in Duitsland. Al snel deed ze in haar eentje de nachtdienst, verantwoordelijk voor 50 ouderen. Maar nu voelde ze zich niet alleen.

In 1992 keerde ze terug naar Thoothukudy in Tamil Nadu, om haar opleiding verpleegkunde voort te zetten. In 1997 werd

ze in Chennai in het St. Thomas ziekenhuis gestationeerd. Ze maakte er lange dagen en hielp chirurgen bij gecompliceerde operaties.

Wederom bracht haar plicht haar naar een onbekend land. Ditmaal werd ze naar het bisdom Agra gestuurd. Zij die ooit in India zijn geweest zullen begrijpen waarom dit moeilijk voor haar was. De staten in India verschillen cultureel zoveel van elkaar, dat je je in je eigen land een vreemde kunt voelen. Ja de talen, gewoonten, het eten, alles is zo anders. Dus weer moest Zr. Stella leren om te gaan met het onbekende. Dit keer was het leren van de taal een ware uitdaging voor haar: het kostte haar bijna 6 maanden om Hindi te leren. Ze werkte er op de dokterspost van het klooster in Agra en aangezien het een zeer afgelegen gebied was, moesten ze vaak zonder artsen met name bevallingen

begeleiden. “Dat was het moeilijkste van ons werk. Er stond zoveel op het spel dat we op de vreemdste tijden artsen in Chennai belden voor hulp. Als het heel moeilijk was, stuurden we de vrouwen door naar de dichtstbijzijnde stad, maar anders deden we alles zelf.” Ze bleef vaak tot 24 uur na de bevalling over moeder en kind waken. “Ik ging niet slapen voordat moeder en kind weer veilig naar huis konden.”

Door haar harde werken en haar vastberadenheid klom ze ook hoger op de bestuurlijke ladder van de congregatie. In 2016 ging ze terug naar Chennai en begon ze te werken als lid van het dagelijks bestuur. Sindsdien speelt ze een belangrijke rol in de vernieuwing van de administratie van het St. Thomas ziekenhuis.

Vanaf de ontslagbrieven van patiënten tot en met het behalen

van de diverse accreditaties op nationaal niveau: er is erg veel te doen en ze heeft er haar handen vol aan.

Net als Zr. Stella, zorgen alle zusters in het St. Thomas ziekenhuis ervoor dat het ziekenhuis altijd hulp kan bieden aan de armen. Terwijl artsen in Chennai zo’n Rs.500 of meer per visite in rekening brengen, betalen de poliklinische patiënten van het St. Thomas ziekenhuis slechts Rs.20. Opname kost Rs.100 per dag. “Hoewel we onze artsen een normaal loon moeten betalen, hebben we besloten om het tarief voor de patiënten zo laag mogelijk te houden, zodat ook armen en behoeftigen hulp kunnen krijgen. We houden ook maandelijks medisch spreekuur op scholen in afgelegen gebieden en verstrekken dan gratis medicijnen. Patiënten die een vervolgspraak nodig hebben wordt gevraagd om naar

het ziekenhuis te komen voor gratis behandeling. Als het moet doen we zelfs operaties tegen slechts een kleine verplichte bijdrage.”

Wat nog te doen is

Van het aanstellen van full-time artsen tot het aanschaffen van medische apparatuur, zoals monitors voor de kinderafdeling, een ultrasound scanner etc. etc., Zr. Stella heeft nog volop plannen met het ziekenhuis. En net als altijd is ze ervan overtuigd dat het goddelijke licht haar de weg zal wijzen en haar zal helpen. Het nieuwste project waar ze aan begonnen is, is de bouw en installatie van een regen-opvangsysteem om de water crisis het hoofd te bieden: watertekort treft zowel de patiënten, het personeel alsook de medische studenten.

Het leven van Zr. Stella is door bergen en dalen gegaan maar zij gaat door, gedreven door haar overtuiging en liefde. Middels daden bereik je dat wat woorden niet kunnen. Zr. Stella gaat door anderen daartoe te inspireren.

Hilfe aus Indien gegen den Pflegenotstand

4 Ordensschwestern aus Madras im Caritas-Altenheim in Bad Orb

(caritas) Seit Ende Januar hat das Caritas-Alten- und Pflegeheim St. Martin in Bad Orb Verstärkung bekommen. Vier indische Schwestern der Ordensgemeinschaft vom Heiligen Franziskus sind jetzt in den Pflegedienst eingestiegen, nachdem sie zuvor in einem 2 1/2monatigem Intensivkurs die deutsche Sprache gelernt haben. Vorher waren die Schwestern in Indien in der Erziehung und Begleitung von Waisen-

kindern tätig. Da der Pflegenotstand auch das Altenheim in Bad Orb mit seinen 53 Plätzen nicht verschont hat, bedeutet der Einsatz der Schwestern eine spürbare Entlastung für die übrigen Mitarbeiter. Inzwischen haben sich die Frauen (im Alter von 22 bis 55 Jahren) nach eigenem Bekunden sehr gut eingelebt und konnten jetzt eine Konventswohnung beziehen. Mit ihrer Fröhlichkeit und Menschenfreundlichkeit sind sie eine große Bereicherung für das Altenheim, wie der Pflegedienstleiter im Gespräch erklärte. Doch sind trotz dieser Verstärkung die Personalprobleme im Pflegebereich nicht ausgeräumt. Der Diözesan-Caritasverband sucht deshalb für sein Altenpflegeheim in Bad Orb weiterhin nach qualifizierten Kräften.

Monat März

Geschichts- und Heimatvereins
Angelsportvereins
Tauchclubs
ung des Verbandes der
Wildpark

Klimaatactivisme in Tamil Nadu

Tekst; Catherine Gilon; foto's: Bala Subramaniam

Niemand kan nog de ogen sluiten voor klimaatverandering en de gevolgen ervan zoals toename van de temperaturen, onvoorspelbaarheid van regen, bosbranden als gevolg van droogte, etc. Is er sprake van paniek? Kunnen we er iets aan doen? Of kijken we alleen maar toe?

We zoomen in op wat er in India de laatste jaren is gebeurd en hoe met name Tamil Nadu een les leerde toen het geconfronteerd werd met de gevolgen van de klimaatverandering.

Volgens de gegevens van het “droogte waarschuwingssysteem” (Drought Early Warning System) is sinds juni van dit jaar 44% van de grond in India te droog:

variërend van “abnormaal droog” tot “exceptioneel droog”. Gebrek aan regen is ook een groot probleem dit jaar: een tekort van 47% in zuid India, noordwest India 30% minder regen, centraal India 18% en oost India 14%. De “Centrale Water Commissie” maakte bekend dat 71 van de 91 waterreservoirs in India op een alarmerend laag niveau staan dit jaar. Tamil Nadu, in het zuiden is een van de staten die het hardst geraakt worden, vooral de hoofdstad Chennai heeft ernstig te lijden onder het uitblijven van de moesson.

In vijf jaar tijd is Chennai in het nieuws geweest door zowel de vernietigende overstromingen in 2015 als de aanhoudende droogte dit jaar. Hoewel het effect van klimaatverandering niet wordt ontkend, hebben ook veel burgers gewezen op de gevolgen van het mismanagement van de

beschikbare watervoorraden. Tamil Nadu heeft bijna 39.000 waterlichamen, (rivieren, vijvers, meren etc.) waarvan er 210 vallen onder de verantwoordelijkheid van de “Groot Chennai Corporatie”. Chennai heeft bovendien het voordeel van een natuurlijk drainagesysteem door drie rivieren die de stad doorkruisen: de Kosathalaiyar, de Cooum en de Adyar. Milieudeskundigen zijn het erover eens dat in ieder geval in de stad het gebrek aan doorstroming voornamelijk te wijten is aan verstoppingen door afvaldumping en het gebruik van de rivieren als riolering. In een interview in de droge mei – juni maanden, zei de verantwoordelijke van “Metro Water” zich te concentreren op de logistiek van de watervoorziening: er waren bijna 5000 vrachtwagens nodig om water over de gehele stad te distribueren. Tijdens de droogste

maand werd er 2,5 miljoen liter water gehaald vanuit Jolarpet naar Chennai met treinen. En momenteel wordt er gewerkt aan de bouw van twee nieuwe ontziltingsfabrieken, dichtbij Chennai. In deze fabrieken moet zeewater omgezet worden in drinkwater. Noodzakelijk, gegeven de omvang van het tekort aan water. Maar een veel gehoorde klacht van de inwoners is dat er verder gekeken moet worden dan het gebrek aan water: de oorzaken van het gebrek moeten aangepakt worden.

877

Er moet bestudeerd worden hoe deze droogte te voorkomen is en hoe de huidige situatie gekeerd kan worden. Een maatregel die milieudeskundigen opperden is het revitaliseren van de diverse waterlichamen om de stad van de actuele en toekomstige waterbehoefte te voorzien. Hiermee werd een snaar geraakt bij de inwoners die onder het watertekort te lijden hebben en duizenden vrijwilligers over de

gehele stad gingen ermee aan de slag.

Van het controleren van meren (de instroming, de controle dammen, het dumpen van afval in de omgeving), de ontziltiging van water tot het opheffen van verstoppingen: burgers hebben de schoonmaak van de diverse waterbronnen in hun omgeving, zelf ter hand genomen.

Onwaarschijnlijke helden

We spreken met een van hen. Manikandan (36) die opgroeide in een dorp aan de rand van Coimbatore in Tamil Nadu, heeft prettige herinneringen aan het spelen in de waterput dichtbij zijn huis.

“In al die jaren was het nooit voorgekomen dat de put droog stond, ook de vijver in de buurt was een lust voor het oog. Al het leven rondom de vijver was groen. Op mijn 19de stond de waterput voor het eerst droog. Daarna viel er veel regen en ik zag hoe de resulterende watervloed gewoon

naar zee stroomde en de waterput niet meer opvulde. Uit nieuwsgierigheid volgde ik met een vriend de loop van het water naar de vijver en we ontdekten dat de controle dammen niet goed werkten waardoor het water niet opgeslagen werd. Ik stuurde toen mijn eerste klacht naar de overheid van het district en binnen enkele weken werden de controle dammen gerepareerd en liep de waterput weer vol. Daar begon het mee: ik diende klachten in over niet functionerende controle dammen en het afval dat gedumpt werd bij vijvers en andere waterbronnen”. Toen er op de klachten niet meer gereageerd werd, begon hij de vijvers zelf schoon te maken.

Manikandan, die een mechanische werkplaats heeft in Coimbatore, zet zich nu al 16 jaar in voor het beheer van de diverse waterlichamen in en rond Coimbatore. “Twee jaar geleden postte ik op Facebook een oproep voor vrijwilligers

om het door onkruidachtige, mesquite overwoekerde meer Perur Periakulam, 1,2 vierkante kilometer groot, schoon te maken. Aanvankelijk meldden zich 12 vrijwilligers en we besloten om de week erop te beginnen. Binnen een week echter hadden we meer dan 50 vrijwilligers, waaronder ook industriëlen en politici. Er werden ons zelfs anoniem werktuigen geleend om het werk te voltooien”. Afgezien van het verwijderen van de mesquite, ruimden ze ook bijna 7 ton plastic op. Dat was nog maar het begin: iedere week melden zich weer vrijwilligers via de Facebookpagina van zijn NGO “Kovai Kulangal Pathukappu Amaippu”, die vijvers en kanalen ontziltten, nieuwe bomen planten bij vijvers en waterbronnen schoonmaken. “Dit was allemaal niet mogelijk geweest zonder de vrijwilligers, van kinderen tot ouderen”. Deze plotselinge toestroom van “eco-vrijwilligers” die de waterlichamen revitaliseren, stemt een pionier als Manikandan zeer tevreden. Het is een echte

beweging geworden die zich over de hele staat uitstrekt met duizenden mensen die meedoen.

Gemeenschapsactivisme

Zo is er bijvoorbeeld een groep vrijwilligers die zich Chitalpakkam Rising noemt (Chitalpakkam is een wijk in Chennai met meer dan 50.000 inwoners). Zij hebben een “commissie ter bescherming van het meer” in de buurt opgericht, met het doel de opslagcapaciteit te verhogen en de band tussen de bewoners en hun omgeving te versterken. Ze hebben toestemming gekregen van zowel het bureau Openbare Werken als van het bureau Waterbeheer, om het Chitalpakkam meer te herstellen. Zo hebben ook de bewoners van Thiruneermelai, aan de rand van Chennai een “go” gekregen om hun meer schoon te maken. Deze burgerinitiatieven zijn in korte tijd overal in Chennai en in Tamil Nadu opgekomen. Het lijkt erop dat dit lokaal activisme zowel de hoofdstad als de staat helpt om weer op eigen benen te staan. De regens van de maand september

hebben inderdaad veel meren en putten weer tot leven gebracht. Het harde werk heeft zeker daartoe geleid.

Waterdeskundigen wijzen er ook op dat huizen een eigen regenwateropvang moeten hebben. De overheid is anderzijds bezig met het recyclen van afvalwater voor industrieel gebruik. Klimaatverandering is onomkeerbaar, we kunnen de wereld niet veranderen, maar we kunnen onze eigen wereld veranderen – stap voor stap.

Verandering begint bij jezelf

De afgelopen 5 jaar heeft het Thomas ziekenhuis van de FSJ zusters in Chennai water gekocht. Om een duurzame en goedkopere watervoorziening te hebben, zijn ze begonnen met de opslag van regenwater op het ziekenhuisterrein. Vervolgens willen ze een zuiveringsinstallatie bouwen, om zo het water efficiënter te gebruiken.

Sponsorloop van La Verna naar Assisi

In juli liep de familie Zoetmulder de Camino di Francesco, een pelgrimstocht van 200 km in 10 dagen.

We kijken terug op hun belevenissen gedurende deze sponsorloop, die 1553 euro opleverde ten bate van ons Safe & Clean programma.

Tekst: Siet Egas Repáraz; foto's: fam. Zoetmulder

Rosalie zegt: Elise, Anton en ik besloten om een wens van vader Martin (75) in vervulling te laten gaan: hem te begeleiden op

de pelgrimstocht van La Verna naar Assisi, een reis die hij niet meer alleen wilde maken. Tevens vonden we het een mooie manier om samen weer eens op vakantie te gaan.

De voorbereidingen deden Elise denken aan haar reis met wijlen Hans Schiebroek in 2012, langs enkele projecten van de Thomas stichting in zuid-India. Ze besloot daarop een sponsoractie te verbinden aan deze pelgrimstocht. Bovendien was er zo een mooie link tussen de Franciscanen waar vader

Martin fan van is en de zusters Franciscanessen van St. Joseph, waar de Stichting Thomas Bouwprojecten mee samen werkt.

We hadden van tevoren in Nederland geoefend door lange wandelingen te maken. Dat resulteerde in “nul blaren”, maar wel wat spierpijn in de kuiten gegeven het heuvelachtige landschap. En door de warmte moest er voldoende gedronken worden, waar Martin eigenlijk alleen middels ijsthee aan wilde

voldoen. In het begin liepen we twee dagen achtereen lange routes, waarna we een rustdag hebben genomen, maar vanaf daar zijn we goed doorgelopen, vertelt Anton. Iedere middag zochten ze een mooi plekje waar Martin dan even in het gras een dutje kon doen. Bijzonder bij het vertrek uit La Verna, waar ze in het klooster naar de mis waren geweest en werden gezegend voor de tocht, was dat een Franciscaner priester, die het zo mooi vond dat zij als familie op weg gingen, hen een extra pelgrimszegen gaf, in een taal die ze niet verstonden, maar waar ze de intentie wel van begrepen. Onderweg, werden ze iedere dag tijdens hun rustpauze ingehaald

De sponsortocht: 213,37 km in detail....

3,60 km de berg op naar het klooster La Verna
 31,36 km van La Verna naar Pieve Santo Stefano
 27,75 km van Pieve Santo Stefano naar Sansepolcro
 23,37 km van Sansepolcro naar Lama
 22,76 km van Lama naar Bocca Seriola
 28,26 km van Bocca Seriola naar Pietralunga
 21,39 km van Pietralunga naar Chiesa Loreto
 23,24 km van Chiesa Loreto naar Gubbio
 21,66 km van Valfrabbica naar Assisi
 9,98 km langs alle kerken van Assisi

door dezelfde vader en zoon uit Oostenrijk: die vertrokken later, maar liepen sneller.

Hoewel ze Italië al wel kenden, bleek lopen toch een heel andere

ervaring op te leveren: je bent je bewuster van de verschillende kleuren van de aarde en hoe het bomenlandschap verandert, zegt Elise. Soms liepen we door verlaten bergdorpjes en kwamen we helemaal niemand tegen. Het viel op dat er op de hele tocht minder mensen liepen dan ze verwacht hadden. Dat er routes tussen zaten waar ze onderweg geen enkele eetgelegenheid tegen kwamen, betekende ook dat ze op weg moesten met voldoende eten en drinken, meegenomen van het ontbijt, met een beperkte keuze. Maar dat werd 's avonds bij aankomst op de bestemming weer ruimschoots goedge maakt, door een vriendelijke ontvangst met lekkere ham en kaas, wat dan extra goed smaakte. Ze sliepen in kloosters, waar vaak geen enkele andere pelgrim was: je moest iemand bellen, die uit het dorp dan de sleutel kwam brengen en er lag een telefoonnummer van een pizzeria, waar we wat konden bestellen, omdat er in het klooster niet gekookt werd.

We hadden op aanraden van vrienden van Martin een zeer gedetailleerd gidsje met

aanwijzingen als: 'een kapotte auto' en 'een paaltje'. Het bleek een prachtige route te zijn, maar zo verlaten dat we meer dan eens dachten verdwaald te zijn. Dan liepen we door een weiland en dan kwamen in een soort bushbush terecht, waar opeens aan de rand inderdaad een kapotte auto en een paaltje stonden: waren we tot onze verbazing toch goed gelopen. Martin snijdt graag de wegen af om sneller te zijn, zo wilde hij ook een autoweg afsnijden, maar dat leek ons niet zo'n goed idee, zegt Anton. Aan het einde van de dag werd het lopen wel vermoeiend, we liepen daarom vóór de rust 2/3 van de afstand en na de rust was het dan nog 1/3 'ploeteren'. Over het laatste deel deden we net zolang als over de eerste twee.

We hadden maar weinig meegenomen in onze rugzakken, maar ook meer dan genoeg. Aanvankelijk wilden we ook een klein muziekinstrument meenemen, maar je hebt er eigenlijk geen gelegenheid voor, je loopt de hele dag en 's avonds ben je blij dat je uit kan

rusten. Het enige wat we echt gemist hebben was onze moeder, Jeanne Dekkers, die graag meegegaan was.

Het was voor alle vier een bijzondere ervaring. Zo waren er twee slangen, eentje met een hagedis in zijn bek en een andere met een kikker. Met zijn stok heeft Martin ze uit elkaar gehaald. Wat Martin met name bijzonder vond, was dat hij vroeger voor zijn kinderen zorgde tijdens de vele reizen en dat nu zijn kinderen voor hem hebben gezorgd: dat was heel fijn. Anton bevestigt dat en zegt dat je ondanks je drukke leven, eigenlijk niets mist als je je een week vrijmaakt voor zo'n vakantie samen. Elise en Rosalie vonden het bijzonder dat ze, een extra doel hadden door er een sponsorloop aan te verbinden: je helpt dan ook anderen en je helpt jezelf. We willen Martin, Elise, Anton en Rosalie hierbij nogmaals heel hartelijk danken voor hun bijdrage middels deze sponsorloop !

30 Jaar op de achtergrond bij Thomas stichtingen

De interviews die we dit jaar aan Nederlandse vrijwilligers van de stichting hebben afgenomen komen overeen in het feit dat het tevens een afscheidsinterview is: Zowel Tjerk Wagenaar als Tom Odijk hebben om uiteenlopende redenen besloten te stoppen met hun activiteiten.

Tekst Wilma Martens – Liefrink, foto's privé bezit Tjerk Wagenaar

Na meer dan 30 jaar actief te zijn geweest voor de Thomasstichtingen heeft Tjerk Wagenaar in november tijdens de gezamenlijke vergadering afscheid genomen als voorzitter van de Raad van Advies. Reden voor de Stichting Thomasbouwprojecten om hem in deze Thomas uitgave uitgebreid aan het woord te laten.

Het wordt een telefonisch interview. Maar, maakt Tjerk meteen bij het begin duidelijk, hij vindt dat dit interview niet over hem persoonlijk moet gaan, maar meer over de Raad van Advies, die eigenlijk altijd achter de schermen werkt en natuurlijk ook over de Thomas stichtingen.

Tjerk begint zijn verhaal met een stukje geschiedenis. Het begon allemaal met het overlijden van Lucia Schiebroek in 1986 en het oprichten van de Thomas Stichting voor Jongeren een half jaar na haar dood. Ik werd, als de vriend van Lucia, gevraagd als penningmeester van de nieuw opgerichte stichting. Dat was in mei 1987.

Na een paar jaar werd duidelijk dat er niet alleen geld nodig was voor het levensonderhoud van de kinderen maar dat er ook dringend iets aan de huisvesting gedaan moest worden. Oom Hans Schiebroek wilde naar India om te kijken wat er nodig was en hij kwam helemaal enthousiast thuis met tekeningen voor het gebouw dat de eerste kostschool, gebouwd met donaties van de Thomas

Jongeren Stichting, zou worden: Lucia's Home for Children in Avadi. Voor dit gebouw was veel (extra) geld nodig en Hans werd de grote initiator van de fondsenwerving hiervoor.

Meteen hierna kwamen er andere bouwprojecten die ook hard nodig waren. Omdat ook daar weer veel geld mee gemoeid was en de bouwwereld toch heel andere invalshoeken heeft, werd in 1992 besloten een aparte stichting op te richten: Thomas Bouwprojecten. De, nog jonge, bestuursleden van de Jongeren Stichting hadden weinig verstand van de bouwwereld en geen zicht op de financiële risico's hiervan. Dus werden er nieuwe bestuursleden gezocht en gevonden met kennis van zaken

in de bouwwereld. En het geluk was dat er meteen zeer gedreven bestuursleden gevonden werden. Dat is en blijft de kracht van alle Thomas stichtingen dat ze gedreven worden door een mix van zeer gepassioneerde mensen die ieder met hun eigen talenten samenwerken voor dit doel.

In de loop van de tijd werd duidelijk dat het wenselijk was om ook een Raad van Advies op te richten. In het begin voor de twee Thomasstichtingen. Later kwam daar als derde stichting de Thomas Foundation for Microcredits bij.

En zo, vervolgt Tjerk, werd ik in 1996 voorzitter van deze nieuw opgerichte Raad van Advies en heb ik mijn functie

als penningmeester van de Jongeren Stichting neergelegd. Wat doet een Raad van Advies?

Allereerst het is geen Raad van Toezicht maar een Raad van Advies. Anders dan in het geval van een Raad van Toezicht zijn bij een Raad van Advies de stichtingsbesturen zelf eindverantwoordelijk.

Tjerk ziet het als de belangrijkste taak van de Raad van Advies om namens alle donateurs toezicht te houden op de besturen, op een afstand in de gaten te houden of alles wel goed gaat, ervoor te zorgen dat er geen zaken gebeuren die niet door de beugel kunnen en de donaties goed besteed worden. De RvA is hierbij een soort vertegenwoordiging van de donateurs en heeft daarin dus

een heel belangrijke taak.

Een verdere taak van de RvA is om in tijden dat er zaken niet zo goed lopen in een bestuur hulp te bieden om zo de problemen op te lossen. Ook in het geval dat de continuïteit van een bestuur in gevaar is, kunnen de leden van de RvA hun eigen netwerk aanboren om actief op zoek te gaan naar nieuwe bestuursleden. En ze kunnen natuurlijk ook dit eigen netwerk gebruiken om nieuwe donateurs te vinden voor een van de stichtingen.

Als derde, maar zeker niet onbelangrijke, taak van de RvA ziet Tjerk het gevraagd maar ook ongevraagd advies geven aan de besturen.

Deze adviezen kunnen bijvoorbeeld betrekking hebben over de werkwijze in India. Zo heeft een van de RvA leden een enorme kennis over hoe de samenleving in India functioneert. Maar ook advies over meer praktische zaken waar een bestuur tegenaan loopt zoals bijvoorbeeld het omgaan met smeergeld kwesties. Gevraagd advies geven is niet zo moeilijk maar ongevraagd advies geven ligt een stuk lastiger. Toch is ook dit nodig wil een RvA zijn taken goed vervullen en hierin zijn verantwoordelijkheid nemen.

Verder is in ons geval de RvA de verbinder tussen de drie Thomas stichtingen, met ieder hun eigen bestuur en werkwijze. Eenmaal per jaar wordt er een gezamenlijke vergadering gehouden met alle drie de Thomasstichtingen en de Raad van Advies.

In 1986 vertrok Lucia Schiebroek (26) naar India om, gedurende een half jaar, te werken voor kansarme kinderen. Zus Antoinette (25) volgde 3 maanden later. Lucia was net klaar met haar studie medicijnen en Antoinette had net haar HBO-V afgerond. Ze vormden een goed team en samen beheerden ze een kleine dispensary, een soort huisartsenpraktijkje met apotheek, in Poonamalee, zo'n 30 km van het toenmalige Madras. (nu Chennai). Deze dispensary was een dependance van het ziekenhuis en de zussen vielen onder het gezag van Zuster Rexline van de Zusters Franciscanessen van Sint Jozef

(FSJ).

In het ziekenhuis liepen veel kinderen rond, veelal wezen, die afhankelijk waren voor hun levensonderhoud van het ziekenhuis, dat als gevolg daarvan, minder geld kon besteden aan medische zaken.

's Avonds in hun bed besloten de zussen om na terugkeer in Nederland iedere maand 25 gulden te sparen en zo enkele meisjes financieel te ondersteunen zodat hun kosten niet langer door het ziekenhuis betaald hoefden te worden en het budget van het ziekenhuis weer aan medische zaken op kon gaan.

Helaas overleed Lucia plotseling in Delhi aan een fatale longontsteking, vlak voor ze weer terug naar Nederland zouden gaan.

Antoinette herinnerde zich hun plan en besloot samen met vader Cor Schiebroek en Tjerk hier iets mee te doen. Tijdens en na de begrafenis van Lucia werd er geld gevraagd voor dit doel. Het totale bedrag werd uiteindelijk zo groot dat besloten werd er een stichting voor op te zetten om de geplande ondersteuning structureel voort te zetten: de Thomas Stichting voor Jongeren.

Ik ben, gaat Tjerk verder, heel positief over de manier waarop het bestuur van de Stichting Thomasbouwprojecten omgaat met alle nieuwe ontwikkelingen en inzichten op het gebied van ontwikkelingssamenwerking. Er is steeds meer sprake van een gelijkwaardige relatie met en wederzijds begrip voor de zusters van de congregatie FSJ. Er is veel transparantie onderling en er wordt echt geluisterd en gehandeld naar de prioriteiten van de zusters zelf. Hij vindt het ook een belangrijke mijlpaal dat de STB al een aantal jaren volledig inzicht heeft in de financiële jaarrekeningen van de FSJ.

Iedere vrijwilliger doet zijn werk vanuit zijn eigen persoonlijke

drijfveer, daarvan ben ik overtuigd, gaat Tjerk verder. Bij "onze" stichtingen krijgen de vrijwilligers de ruimte om iets te doen met hun passie. Dat stemt me zeer tevreden. Je ziet ze stralen. Het levert veel positieve energie. En het is niet niets wat er gebeurd is in de afgelopen 30 jaar, vergeet dat niet. Alleen de bouwstichting heeft al voor meer dan 4 miljoen euro aan projecten in India gerealiseerd en bijna 10.000 kinderen hebben een basisopleiding afgerond.

Tjerk is zijn hele leven al maatschappelijk gedreven en hij is ook professioneel bezig geweest met ontwikkelingssamenwerking zoals bij het SNV. (voorheen Stichting Nederlandse

Vrijwilligers)

De laatste jaren houdt hij zich bezig met duurzame ontwikkeling; als directeur bij Eneco, als directeur van Natuur & Milieu en nu door bijdragen te leveren aan het huidige klimaatakkoord.

Zijn stelling: Meisjes naar school sturen is de basis van de ontwikkeling in ieder land, niet alleen in India maar ook op veel andere plaatsen in de wereld. Wil je wat aan ontwikkeling doen? Het begint allemaal met gepassioneerd concreet werken voor de goede zaak.

Tjerk, dank je wel voor dit interview maar vooral voor meer dan 30 jaar geweldige inzet voor de Thomas stichtingen!!

Tijdens de jaarlijkse vergadering van de drie Thomasstichtingen met de Raad van Advies, zaterdag 9 november jl. werd op passende wijze afscheid genomen van Tjerk Wagenaar als voorzitter van de Raad van Advies.

Naast vele lovende dankwoorden kreeg hij wijn, bloemen en werd hij ook gehuld op de manier zoals in India gebruikelijk is, in een prachtige sjaal van zijde.

Jac Braat, voorzitter van de Thomas bouwstichting overhandigt Tjerk (gehuld in een Indiase sjaal) een fles wijn als dank voor alle jaren inzet.

“Geen land is te arm om zijn kinderen te onderwijzen, geen land is te rijk om dat niet te doen.”

Tekst Wilma Martens, foto's Wilma Martens – Liefrink, Bala Subramaniam

Bovenstaande uitspraak komt uit de mond van Tom Odijk, de penningmeester van onze Stichting Thomas Bouwprojecten. Hij zegt dit met volle overtuiging en gaat verder met de stelling: Onderwijs is het belangrijkste wat je als kind kunt meekrijgen. De beste investering die een land kan doen is de investering in onderwijs.

Zelf komend uit een- niet

welvarend - gezin en geboren in Rotterdam Zuid heb ik, vervolgt Tom, toch de kans gekregen goed onderwijs te volgen en me te ontwikkelen tot de persoon die ik nu ben.

Dat was ook de motivatie om ja te zeggen 3 jaar geleden toen de toenmalige voorzitter Martijn Wagener me vroeg om penningmeester te worden van de Stichting Thomas Bouwprojecten. Onderwijs ligt me na aan het hart. Ik gun ieder kind de kans om goed onderwijs te volgen, net zoals ik die kans heb

gehad en als lid van het bestuur kan ik hieraan mijn steentje bijdragen. Ondanks alle huidige goede ontwikkelingen in India op onderwijsgebied zal het nog jaren duren voordat ook de kinderen afkomstig uit de laagste kasten, hiervan zullen profiteren. Voor deze kinderen afkomstig uit het armste deel van de bevolking op het platteland is het werk van de zusters, onze partner aldaar de congregatie FSJ. (Franciscan Sisters of St. Joseph) van zeer groot belang. De zusters staan bekend om

de hoge kwaliteit van hun onderwijs en motiveren kinderen om door te leren en diploma's te halen. Wij, als Stichting Bouwprojecten, faciliteren de zusters met de bouw van de benodigde schoolgebouwen en kostschooltjes of de verbetering hiervan. En zo dragen ook wij bij aan een betere toekomst van vele kinderen.

We zijn op deze zaterdagmorgen afgereisd naar Eersel voor dit interview met Tom, want Tom heeft aangekondigd dat hij per januari a.s. zijn functie als penningmeester wil neerleggen. Reden voor de redactie om hem in deze THOMAS in de schijnwerpers te zetten. Toen we de straat in kwamen rijden stond Tom, gekleed in nette broek en wit overhemd, nog even snel een paar kruiwagens zand te vullen bij de grote berg

zwart zand, die daar neergelegd was door de aannemer die bezig is met het uitgraven van het terras. Hij had een paar kruiwagens zand aan de burens beloofd, dus dat moest nog even geregeld worden voordat het zand werd afgevoerd. Op andere dagen in de week is er voor dit soort kwarweitjes helaas weinig tijd.

Tom is opgeleid als registercontroller en hij heeft in het verleden o.a. gewerkt bij Philips, Keytec, TU Eindhoven, Thermo Fisher en ASML. Sinds een kleine 3 jaar is hij nu werkzaam als business controller / interne consultant bij Liander. Liander is een netbeheerder die het energienetwerk beheert voor 3 miljoen huishoudens in 6 regio's in het midden en noorden van Nederland. Tom vindt het leuk, creatief

en uitdagend werk. Het enige minpuntje is dat Liander gevestigd is in Arnhem. En omdat het Tom en zijn vrouw prima bevalt in het Brabantse Eersel maakt hij vele reizen. Het is vroeg op in de morgen, vroeg vertrekken maar ook weer laat thuis en vanwege het vroege opstaan, ook weer vroeg naar bed.

Naast deze baan bij Liander staat Tom ook nog voor de klas. Hij geeft al vele jaren een dag in de week onderwijs aan jongvolwassenen op Nijenrode en vindt dit erg leuk om te doen. Hij leert de leerlingen alle finesses van het vak “interne-beheersing”. Hoe beheers je een bedrijf, hoe motiveer je mensen, hoe houd je rekening met tegengestelde belangen, hoe zorg je ervoor dat iemand doet wat jij wil.

Deze drukke werkzaamheden zijn dan ook de reden om toch na 3 jaar, één bestuurstermijn, afscheid te nemen als penningmeester van onze stichting. Er is gewoon te weinig tijd om deze taak goed en gedegen uit te voeren. Toen hij ja zei op de vraag of hij penningmeester wilde worden was de baan bij Liander nog niet in beeld. Die is pas enkele maanden later op zijn pad gekomen. Gelukkig weet Tom sinds enkele dagen, dat er een opvolger voor zijn taken in het bestuur is gevonden. Dat geeft wel een beter gevoel bij zijn naderend afscheid.

In de spaarzame vrije uurtjes die nog overblijven, houdt hij zich bezig met het bouwen van voertuigen of andere creaties met behulp van Lego Technics. Als voorbeeld komt er een grote, radiografisch bestuurbare, hijskraan op tafel die niet alleen

rijdt maar ook uitschuifbare poten heeft die reageren op de afstandsbediening. Een andere hobby is geschiedenis. En dan vooral de gouden eeuw. Er worden veel boeken over dit onderwerp gelezen maar er wordt ook gebouwd. Zo staat er een, behoorlijk groot, modelschip in de woonkamer. Een replica van De Zeven Provinciën, het schip waarmee Michiel de Ruiter de Britten versloeg. Het tafereel is helemaal aangekleed met attributen en poppetjes in kleding van die tijd.

We vragen natuurlijk ook nog aan Tom hoe hij, na 3 jaar bestuurservaring, tegen de Stichting Bouwprojecten aan kijkt. Een gedegen organisatie met bevlogen vrijwilligers die zeer professioneel bezig zijn. Dat is zijn mening. Een stichting ook die zichzelf in de loop van de bijna 30 jaar van bestaan heeft bewezen.

En het onderwijs voor de kinderen in India is een mooi en dankbaar onderwerp om je voor in te zetten. Dat zijn de sterke kanten van de stichting. Maar als penningmeester weet hij als geen ander dat de zwakte van de Stichting gelegen is in het feit dat we helaas afhankelijk zijn van een beperkte groep geldschieters. De kans dat deze groep in de loop van de komende jaren kleiner zal worden is zeer groot.

Het is dringend nodig om deze groep uit te breiden en gelukkig wordt er op dit moment al veel energie en moeite gestoken in het vinden van nieuwe sponsors. Het is helaas geen onderwerp waar je een massacampagne op los kunt laten. Maar het werk wat we doen voor de kinderen in India blijft ook in de komende jaren nog dringend nodig.

De geboorte van een nieuw logo

Dit jaar stond in het teken van vernieuwing en ontwikkeling binnen de stichting Thomas Bouwprojecten. Met trots kunnen we nu een nieuwe huisstijl introduceren. Misschien heeft u al kennis kunnen maken met een van de nieuwe ontwerpen. We hebben op 5 november namelijk de nieuwe huisstijl gelanceerd. De nieuwe huisstijl bestaat uit nieuw briefpapier, een nieuwe opmaak voor documenten en een nieuw logo.

Met het ontwerp van het logo laten we graag zien dat we zowel letterlijk (het hamertje)

als figuurlijk meebouwen aan een betere toekomst voor voor meisjes en jonge vrouwen in India door ons in te zetten voor het verbeteren van scholen en sanitaire voorzieningen. Aan de rechterzijde van de pagina is de ontwikkeling van het logo te zien.

We hebben verschillende aspecten gekozen waar we aandacht op willen vestigen in het logo. De kleuren, de schoolmeisjes en de schoolomgeving spelen een grote rol. De kleuren van het logo komen terug in de rest van onze nieuwe huisstijl.

Ons nieuwe logo

Bedankt Tom !

Eind 2016 kwam de functie van penningmeester van onze stichting vacant. Gelukkig vonden wij toen Tom Odijk bereid deze functie op zich te nemen. Gegeven zijn opleiding en ervaring in financiën, administratie en accountancy leek hij hiervoor uitermate geschikt. In de praktijk bleek dat ook meer dan waar. De voorbije 3 jaren heeft hij onze administratie nauwgezet en correct gevoerd, het bestuur steeds goed geïnformeerd en van financiële adviezen voorzien. Ook zorgde hij ervoor dat onze jaarrekening door de accountant van een goede beoordelingsverklaring werd voorzien. Dit alles is uitermate belangrijk omdat wij als stichting naar onze belanghebbenden, en dan met name naar onze donateurs, volledig transparant en betrouwbaar willen zijn. Zo voldoen wij aan alle normen van het CBF (Centraal Bureau Fondsenwerving), en ook aan alle belastingdienst-eisen voor ANBI's (Algemeen Nut Beogende Instellingen) waardoor het mogelijk is fiscaal gunstig aan onze stichting te doneren.

Helaas heeft Tom besloten na 3 jaren deze functie weer ter beschikking te stellen, omdat die toch erg moeilijk te combineren bleek met een full-time baan op locaties waar ook nog eens veel reis-tijd aan verbonden was. Wij respecteren uiteraard dat besluit. En willen Tom op deze plek dan ook hartelijk danken voor de zeer professionele en collegiale wijze waarop hij al die tijd het penningmeesterschap heeft ingevuld. Tom, het ga je goed !

Hoe staat het na 30 jaar met de positie en rechten van meisjes en vrouwen in India?

Door Joop de Wit – Lid van de Raad van Advies Thomas Stichtingen, foto's Bala Subramaniam.

De drie Thomas Stichtingen hebben in hun diverse activiteiten door de jaren heen alle een ding gemeen: een niet aflatende focus op de meest kwetsbare mensen in India. Dit is vertaald in de doelstelling om arme kinderen te steunen – met name meisjes in arme plattelandsgemeenschappen. De vraag doet zich voor of er sinds 1986 – toen de Jongerenstichting werd opgericht (Stichting Bouwprojecten volgde in 1992) iets is veranderd ten gunste van de positie van meisjes en vrouwen? Zou er een reden zijn om onze doelstelling bij te stellen?

In dit artikel wil ik stellen dat er aan de ene kant voor alle Indiërs door de bank genomen, veel is verbeterd al was het maar omdat de armoede er gemiddeld is afgenomen. Aan de andere kant

hebben vrouwen en meisjes daar minder van geprofitteerd door de “traditionele” en huidige context van man-vrouw (gender) verhoudingen. Verder is er sprake van een zekere

verharding van de Indiase maatschappij, waarbij juist de tegenstellingen op religieus en politiek en daarmee sociaal gebied worden benadrukt. Ik zal hier in grote lijnen schetsen wat de problemen zijn waar meisjes en vrouwen mee te maken (kunnen) krijgen – en dat zijn er veel te veel. Daarna geef ik enige achtergrond om te zoeken naar de diepere oorzaken van wat veelal onbegrijpelijk onrechtvaardige tot en met gruwelijke praktijken zijn. Dat strekt van het “normale” feit

dat meisjes zonder veel keus worden uitgehuwelijkt aan een echtgenoot van een andere familie – hetgeen velen als zeer angstig ervaren tot aan veel te veel aanwijzingen voor uitbuiting, huiselijk geweld en ook verkrachtingen.

Problemen voor meisjes en vrouwen

In het korte bestek van dit artikel kan ik geen goed recht doen aan de vele uitdagingen tot aan risico's en gevaren die meisjes en vrouwen in India ervaren. Voor een land met 1,3 miljard bewoners, 29 deelstaten en nog meer verschillende talen kan geen valide algemeen beeld worden gegeven omdat de variaties in armoedestatus, alfabetisme, welzijn, maar ook in godsdienst, klasse/kaste, en niveau van (toegang tot) basisvoorzieningen en infrastructuur enorm zijn. De nadruk zal liggen op slecht nieuws over dagelijkse maar serieuze problemen voor vrouwen. Dat neemt niet weg dat India als geheel duidelijke voortuitgang heeft geboekt in armoedebestrijding – maar dat neemt niet weg dat er nog een lange weg is te gaan. De overheid schat dat er 400 miljoen straatarme mensen zijn, maar anderen houden het op veel meer. Tegelijk is de inkomens- en bezitspositie van rijke (elite en middenklasse) Indiërs enorm toegenomen met een stagnatie bij lagere inkomensgroepen zodat de kloof tussen rijk en arm steeds groter wordt. En terwijl India jaren van sterke economische groei kende, neemt dit duidelijk af waardoor de (jeugd) werkloosheid toeneemt met indicaties van

een bankencrisis en industriële stagnatie – maar ook deze ontwikkelingen verschillen per stad, regio en economische sector.

Sommige problemen die Indiase vrouwen ondervinden komen overal voor zoals een ongelijke beloning van hetzelfde werk. Waar het werkende middenklasse vrouwen betreft hebben ze te kampen met “glazen plafonds” waar mannen uiteindelijk de topposities blijven innemen. Onze doelgroep van arme meisjes en vrouwen van lage(re) kaste heeft doorgaans geen keuze om wel of niet te werken: heel veel van hen moeten werken, vaak als ‘domestic servant’ of dienstmeid in de huizen van rijkere Indiërs tegen heel lage beloning – met als gevaar dat de heer van het huis zijn handen niet kan huishouden. Op het platteland waar de meeste Indiërs wonen, zijn vrouwen vaak informele landloze arbeiders, ze hebben

een klein eettentje of werken in de bouw als cement- en stenen dragers. Zij combineren altijd de zorg voor de opvoeding met alle kinderopvang, kook-, en schoonmaakwerk plus het halen van water met ook nog werken buitenshuis. Mannen doen daar meestal niet veel aan; het is al mooi als arme mannen hun hele inkomen aan hun vrouw geven en het niet besteden aan drank of gokken. Gegeven deze verantwoordelijkheden worden juist vrouwen geconfronteerd met al die gebieden waar de gemeente/lokale overheid het laat afweten: gebrekkige (drink) water -voorziening waardoor bijv. meisjes steeds verder moeten lopen naar een put; de afwezigheid van degelijke en schone toiletten waardoor ze naar het open veld gaan in het donker met alle gevaren van kwaadwillende mannen. Dan is er een algemene Indiase trend (neoliberale marktwerking) dat de (nominaal gratis) publieke scholen, klinieken en

ziekenhuizen minder publieke fondsen krijgen waardoor steeds meer mensen goede (kwaliteits-) zorg en onderwijs moeten “kopen” in private instellingen.

Als dat allemaal al niet problematisch is, dan zit het venijn voor meisjes en vrouwen op lokaal, buurt of huishoud niveau. We herinneren ons allemaal nog de verkrachting van een Indiase vrouw in een bus in Delhi, hetgeen nationale en internationale verontwaardiging opriep. Helaas wijzen de cijfers uit dat verkrachtingen (zeker als armen slachtoffer zijn) nog gewoon aan de orde van de dag zijn, zij het dat het dan gaat over machteloze en vaak alfabetische meisjes en vrouwen van lagere kasten. Het meest kwetsbaar zijn meisjes en vrouwen (in minder extreme mate mannen) van de zgn. Dalits, leden van voormalige kastelozen (“onaanraakbaren”). Hoewel discriminatie bij wet is verboden blijft dit schering en inslag

waardoor Dalits altijd moeten zijn voorbereid op lastige situaties tot en met schokkende praktijken van uitbuiting, uitsluiting en geweld – zoals van machtige landheren die samenspannen met de corrupte politie. In arme huishoudens zijn mannen de baas en moeten vrouwen en meisjes zich aanpassen aan de regels en machtspositie van de (groot) vader en broers. Terwijl meisjes en vrouwen huishoudens en hele steden overeind houden met eindeloos werk, willen de meeste ouders geen meisjes die ze zien als een last (!): ze worden toch uitgehuwelijkt en dat kost een flinke bruidsschat; en ze kunnen de baas van de vader niet aansteken bij de crematie. Jongens /zonen worden altijd bevoorrecht – op school, in huis, op straat genieten ze veel vrijheid en hun zusjes kijken toe. 63 miljoen vrouwen worden volgens de statistieken vermist, grotendeels door sekse-selectieve abortus; veel meisjes sterven voordat ze 5 zijn door op gender gebaseerde verwaarlozing. In sommige deelstaten en zeker niet alleen onder arme gezinnen, is de sekse ratio zeer scheef hetgeen weer tot nieuwe problemen leidt zoals mensenhandel.

Wat is de achtergrond van de achtergestelde positie van de vrouw?

Man-vrouw verhoudingen zijn de normen en waarden en gebruiken die – in een land of gebied - over tijd groeien over hoe mannen en vrouwen met elkaar omgaan en hoe macht tussen hen is geregeld. Na Dolle Mina en met feminisme zagen we in Nederland dat man-vrouw verhoudingen

kunnen veranderen. Dit bleken geen god-gegeven regels en praktijken - vrouwen bleken veel meer capabel dan gedacht en geleidelijk veranderden hun carrièremogelijkheden, positie in het huishouden, mannen bleken ook te kunnen zorgen. Terwijl in India veel strijd wordt geleverd door georganiseerde vrouwen en Ngo's, dringt dit niet door tot de samenleving als geheel en hebben veel meisjes en vrouwen domweg geen idee dat het anders zou kunnen. India was en blijft een zgn. 'patriarchale samenleving' met de man als uitgangspunt en mannen hebben weinig op met assertieve, iets meer machtiger geworden vrouwen – eerder hebben deze meer last. Naast een (eerdere) meer 'liberale', emancipatorische beweging, zien we juist nu onder Premier Modi dat de rol van godsdienst wordt benadrukt (of aangewend voor korte termijn politiek gewin). De regering stimuleert het Hindoeïsme en zet zich juist af tegen 'minderheden' zoals moslims en kastelozen die veelal vuil werk doen. Het is

nu moeilijker dan voorheen om Valentijnsdag te vieren of dat jongens en meisjes openbaar liefde tonen. De positie van de vrouw lijkt hierdoor weer onder druk te staan waar het Hindoeïsme de vrouw ziet als secundair aan de man – hetgeen wordt bevestigd in de oude Hindoe geschriften die nog steeds normerend zijn. Een voorbeeld is het lot van weduwen die zonder man eigenlijk geen functie meer hebben. India is een land met verschillende trajecten van ontwikkeling. Rijke meisjes gaan naar de Disco in Mumbai en we zien ze halfnaakt op foto's in de krant. Analfabete (jonge) mannen in arme deelstaten leven soms in min of meer feodale omstandigheden – maar wel met mobiels – zien dit alles en voelen de stress van uitsluiting en frustratie. Indiërs zien veel films en helaas zit er veel al veel geweld in tegen vrouwen zodat de media niet bijdragen aan sekse-gelijkheid.

Wat wordt er gedaan en wat kunnen wij doen?

Tegen de achtergrond van nogal wat slecht nieuws wil ik benadrukken dat er ook dingen goed gaan, dat er pro-vrouw beleid wordt ontwikkeld – en vooral dat India volop in ontwikkeling is met veel minder een duidelijk ontwikkelings-pad (zoals China probeert). Na de talloze verkrachtingszaken zijn er betere wetten om een en ander tegen te gaan; er zijn meer en meer politiekantoren met alleen vrouwelijke agenten. In sommige deelstaten zoals in Tamil Nadu

is er speciaal beleid om meisjes te beschermen ('the girl child protection scheme') met als onderdelen: family planning, uitbannen van abortus op meisjes-foetussen; subsidies voor ouders die meerdere dochters hebben en die de lagere school afmaken. Op politiek gebied is een wet die bepaalt dat van alle gekozen politici in gemeentes of districten 50% vrouw moet zijn, hetgeen hier en daar daadwerkelijk leidt tot meer macht voor vrouwen (maar ook dat deze vrouwen de 'puppets' zijn van hun mannen die hun

macht willen behouden). Dat is allemaal mooi, maar uiteindelijk zijn het uiterlijkheden en zaken die mooi staan op papier. De verandering die nodig is zit in de diep gewortelde normen en waarden – die mannen en vrouwen grotendeels delen – rondom man-vrouw verhoudingen die te weinig veranderen en waar weinig of juist negatieve discussies over zijn. Vrouwen blijven grotendeels in een ondergeschikte positie en er is weinig kans dat (rijkere, overheid, politici, politie-) mannen dat willen veranderen. Natuurlijk moet India een en ander met voorrang veranderen, maar als we vanuit Nederland kleine zetjes kunnen geven en in elk geval meisjes steunen voor een betere start dan moeten we dat zeker niet laten.

Dr. J.W. (Joop) de Wit is antropoloog en werkte aan het ISS (Institute of Social Studies – Erasmus Universiteit) in den Haag. Sinds 2003 is hij lid van de Raad van Advies van de drie Thomas Stichtingen, waar hij als expert op het gebied van India zijn bijdrage levert. In de loop der jaren heeft hij diverse boeken gepubliceerd, waarvan het laatste in 2017 getiteld: Urban Poverty, Local Governance and Everyday Politics in Mumbai.

Het kastenstelsel en haar bestaan in modern India

Tekst: Catherine Gilon; foto's en illustratie: Bala Subramaniam

Opgevoed in een katholiek gezin in het zuiden van India hoorde ik pas over het kastenstelsel, toen ik ging studeren: mijn vader vroeg zich af of ik op basis van onze kaste een plaats zou kunnen krijgen aan een van de Engineering opleidingen.

Ja, ook christenen en moslims hebben het, op het hindoeïsme gebaseerde kastensysteem overgenomen, al gaan ze er minder strikt mee om. Als leerlingen aan een katholiek instituut werden wij niet of nauwelijks blootgesteld aan kaste discriminatie. Eigenlijk komt er in de zuidelijke steden van India zo goed als geen (illegale)

Onder: op sommige scholen zijn kinderen verplicht om gekleurde armbandjes te dragen, om zo hun sociale status in het kasten stelsel aan te geven.

discriminatie voor in het dagelijks leven. Maar op het platteland is dat compleet anders. Trots zijn op je eigen kaste is er de norm en een manier om iemand van een lagere kaste te kleineren. Er zijn zelfs dorpen waar gebieden afgebakend zijn als behorend tot hogere of lagere kasten en die grenzen worden zelden overschreden. Hoe zit het kastensysteem in elkaar en hoe werkt het? Het kastensysteem bestaat primair uit twee soorten classificaties: een ruimere indeling ‘Varna’ (kleuren) genaamd, die gebaseerd is op de aard van de persoonlijkheid en ten tweede ‘Jaati’ dat meestal gerelateerd is aan het beroep van iemand. Er bestaan veel theorieën over het ontstaan en de ontwikkeling over tijd van het kastensysteem. Wij beschrijven de meest gangbare versie die gebaseerd is op de heilige tekst van de Hindoes. Zo wordt bijvoorbeeld in de Bhagavad Gita, hoofdstuk 4, vers 13, Lord Krishna geciteerd:

‘Afhankelijk van de aard van je gedachten en activiteiten, zijn er vier divisies in de samenleving door mij gecreëerd.’

Op basis hiervan wordt de Indiase samenleving verdeeld in vier sociale klassen of te wel ‘Varnas’: de Brahmins, de Kshatriyas, de Vaishyas en de Sudras. In de Bhagavad, hoofdstuk 18, spreekt Lord Krishna als volgt over de vier kwaliteiten van de Varnas:

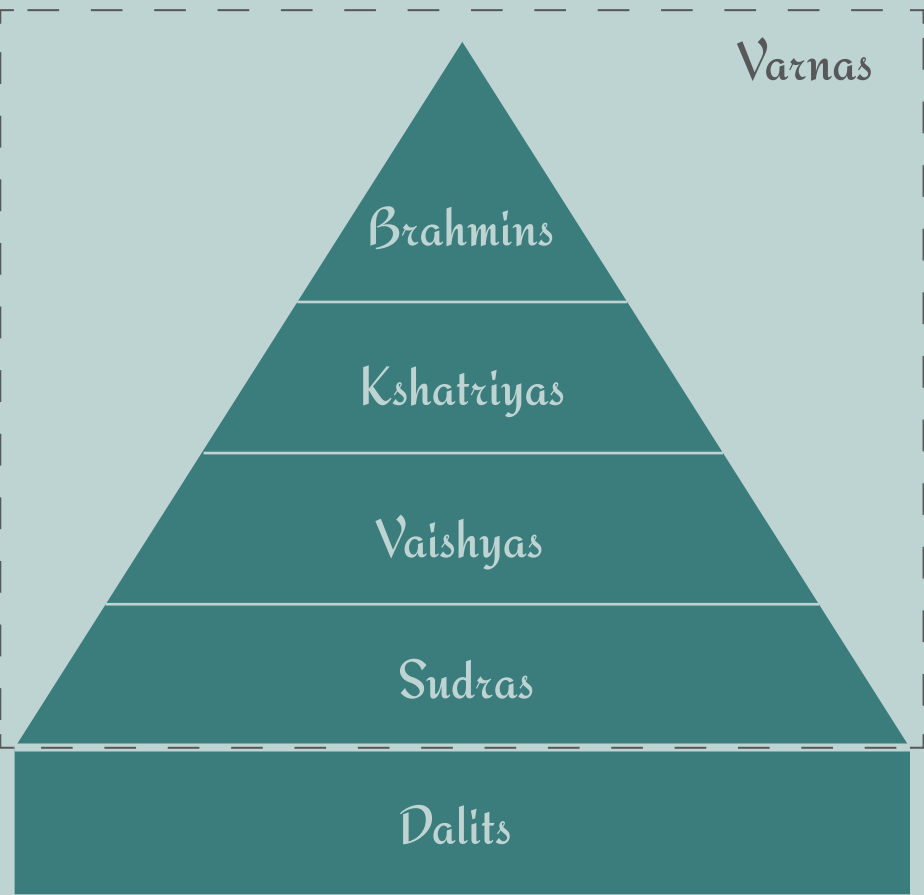
Rust, zelfbeheersing, soberheid,

reinheid, verdraagzaamheid, eerlijkheid, kennis, wijsheid en godsdienstigheid, zijn de natuurlijke kwaliteiten van de Brahmins. (BG 18.42) Heldhaftigheid, kracht, vindingrijkheid, moed in de strijd, vrijgevigheid en leiderschap zijn de kwaliteiten van de Kshatriyas. (BG 18.43) Landbouw, koeien verzorgen en zakendoen zijn de kwaliteiten van de Vaishyas en die van de Sudras zijn arbeid en dienstbaarheid aan anderen. (BG 18.44)

Deze classificatie betekende dat een persoon van de ene Varna naar de andere kon overgaan gedurende zijn leven. Er zijn meerdere voorbeelden gevonden in Hindoe teksten, waarin beschreven staat dat iemand die geboren was in een

Sudra familie, een Brahmin kon worden en omgekeerd. In de loop der tijd, werd het kastensysteem echter ‘erfelijk’, daar steeds meer mannen hetzelfde beroep kozen als hun vader. Men gaat er van uit dat in de heilige tekst Manusmriti (dat tussen 200 BC en 200 AD werd geschreven) voor het eerst deze codering voorkwam, wat de kaste erfelijk maakte. Dit betekende dus dat een boerenzoon geen leraar kon worden, al wilde hij dat nog zo graag. Deze overtuiging was gebaseerd op de verklaring dat iemand in een bepaalde kaste geboren wordt vanwege het karma (opeenstapeling van zonden) in zijn vorige levens.

De ergste discriminatie betrof echter de vijfde klasse, de

Het kastensysteem.

De dalits kunnen zich geen melk in thee veroorloven

Dalits of onaanraakbaren; zij werden langzaam uit het kaste systeem gedruwd door de aard van hun werkzaamheden (poepschrapers, schoonmakers en bewakers etc.). Zij werden door alle 4 de Varnas gezien als onzuiver en zo door de samenleving verbannen. In de heilige tekst van Manusmriti (200 BC) werd opgeroepen tot endogamie (de gewoonte om te trouwen binnen de eigen sociale groep of kaste), waardoor huwelijken tussen kasten verboden werden.

Genetisch bewijs van het kastensysteem

Volgens een analyse gepubliceerd in het Amerikaanse Journal of Human Genetics, werd door onderzoekers vastgesteld dat mensen uit verschillende genetische populaties in

India, 4200 jaar geleden zich begonnen te mengen, maar dat stopte wederom zo'n 1900 jaar geleden. Dit bewees dat hoewel klasse onderscheidingen zo'n 3000 tot 3500 jaar geleden opkwamen, kaste onderscheid slechts sinds 2 millennia strikt werd toegepast.

Toen de kasten verder op basis van de specifieke natuur van het werk werden opgesplitst, werden de zogenaamde Jaatis (onderverdelingen van kasten) gevormd. De Britse kolonisten troffen bijna 3000 Jaatis aan tijdens hun eerste poging tot een volkstelling in India. Terwijl de Indiërs om praktische redenen werden gegroepeerd, institutionaliseerde daarmee de Britse volkstelling het kastensysteem en maakte het ook weer strikter. Doordat

de kaste nu geregistreerd was in een systeem, kon men er niet meer vanaf komen, zelfs al verhuisde men naar een andere plaats. Er was geen ontkomen meer aan. Endogamie werd zeer belangrijk en daarmee ook de marginalisering van de lagere kasten. En binnen de kortste keren was het systeem zo aangepast dat het de belangen van de heersende elite diende.

Gelukkig werd de grondwet van Onafhankelijk India, in 1949 geschreven door de Dalit leider Dr. B.R. Ambedkar. De grondwet maakte discriminatie op basis van kasten verboden en strafbaar. De onafhankelijke Indiase regering ging zelfs zover dat er positief gediscrimineerd werd om de lagere kasten te verheffen. Dit werd gedaan door in overheidsinstanties plaatsen

(werk en studie) voor mensen uit lagere kasten te reserveren. Wat als een tijdelijke maatregel was bedoeld, werd echter een vast onderdeel, daar politici het begonnen te gebruiken als een middel om groepen stemmers aan te trekken. Tot op de dag van vandaag bestaat deze zog. ‘reservering’ en bestaat het kastensysteem en zo ook de discriminatie (hoewel dat officieel niet is toegestaan).

Ondanks overheidsmaatregelen, discrimineren dorpelingen nog altijd mensen uit lagere kasten, door ze bijvoorbeeld te beletten tempels binnen te gaan, gebruik te maken van openbare watervoorzieningen en ze zelfs te verhinderen om hun doden op hetzelfde stuk land begraven. Enkele weken terug werd met grote krantenkoppen gewezen op hoe Dalits in Madurai, in zuid India, terugvochten toen mannen van hogere kasten weigerden hen

doorgang te verlenen naar de begraafplaats, omdat hun land anders “vervuild” zou worden door het lijk. In het Theni district in Tamil Nadu, werd onlangs een Dalit man aangevallen door een menigte omdat hij met gekruiste benen vóór iemand uit een hogere kaste zat. Zelfs in steden proberen mensen hun kinderen uit te huwelijken binnen de eigen kaste. Hoewel in de steden de discriminatie niet zo openlijk is, horen we wel meldingen over eerwraak: gezinnen doden hun eigen kind als hij/zij verliefd wordt of zelfs trouwt met iemand uit een andere kaste, om hun zogenaamde ‘familie-eer’ te beschermen.

Mensen die graag van het kastensysteem af willen, zijn begonnen af te zien van de voordelen die eraan verbonden zijn (de ‘reservering’ van overheidsbanen en onderwijsplaatsen), maar het zijn er nog maar weinigen.

Ondanks globalisering en het feit dat steeds meer regels uit de heilige Hindoe teksten worden genegeerd, is deze vorm van sociale hiërarchie gedurende eeuwen geworteld in India. Er zijn zelfs mensen uit de lagere kasten die zich tot het katholicisme of de islam bekeren, om op deze wijze aan discriminatie te ontkomen. Maar helaas hebben deze religies ook een bepaalde vorm van het kastensysteem overgenomen. Al heeft globalisering sommige mensen geholpen om los van het kastensysteem te komen, er zijn er ook, met name uit de hogere kasten die aan het systeem willen vasthouden om hun superieure status in de samenleving op te eisen. Er is behoefte aan grote sociale ophef om mensen te helpen zich uit de boeien bevrijden, van het systeem dat gelooft dat een mens boven een ander kan staan.

Waar in schiet het onderwijs in India te kort?

Een stem geven aan de gemarginaliseerde

Onderwijs is een belangrijke ‘gelijkmaker’ maar voor veel tribale gemeenschappen, die tot de laagste kaste behoren, nog altijd een verre droom. De FSJ zusters zetten zich in om de vertrapten te verheffen door goed onderwijs te geven en zo gelijke kansen op de arbeidsmarkt te krijgen.

Zr. Kulandai Theres (50), hoofd van de St. Antony Middle school in Avadi, ging persoonlijk op bezoek bij gezinnen in tribale gebieden rondom Avadi. Ze wist hen niet alleen te overtuigen hun kinderen naar school te sturen, ze zorgde ook voor dagelijks gratis bus transport naar en van school. Door deze gratis scholing en transport konden de kinderen als eerste in hele familie-generaties, onderwijs genieten. Tot nu toe hebben 15 kinderen

van de laagste kaste hiervan geprofiteerd. Tijdens haar werk in Thiruvalandurai, in het Permabulur district, waren er 50 kinderen die door haar inzet naar school gegaan zijn. Dit is slechts een van de vele voorbeelden van hoe de FSJ zusters, door hun niet aflatende inzet, kinderen proberen te inspireren en hen een plaats in de samenleving te geven.

Tekst: Catherine Gilon; foto's: Bala Subramaniam

“Alles gaat goed in India” verklaarde president Modi tijdens de ‘Howdy Modi bijeenkomst’ in Houston, VS in september j.l. We nemen eens de proef op de som voor wat betreft het onderwijs in India.

Onderwijsparticipatie van kinderen tussen de 6 en 14 jaar ligt al sinds 2007 boven de 95%. Het aandeel kinderen dat niet naar school gaat is in 2018 voor de eerste keer gezakt tot onder de 3%, namelijk 2,8% volgens het

jaarlijkse ASER rapport (Annual Status Education Report). En het onderzoek laat ook zien dat het aandeel schoolverlaters onder meisjes tussen de 11 en 14 jaar, gezakt is naar 4,1%. Deze successen komen primair op het conto van de Right To Education Act (RTE). Een wet uit 2009 waarmee onderwijs voor 6 tot en met 14 jarigen gratis, maar ook verplicht gesteld werd.

Het ASER rapport is een nationaal onderzoek, dat 596 landelijke districten omvat en waarin 354.944 huishoudens bevraagd werden. In totaal betrof

het 546.527 kinderen tussen 3 en 16 jaar.

Voor wie denkt dat het dus beter gaat, dit is niet het volledige plaatje. Hoewel de participatiecijfers er goed uitzien, zal men schrikken als men ziet in hoeverre het onderwijs ook echt het beoogde doel bereikt. Zo kan slechts 51% van de 10 -11 jarigen een tekst op niveau II lezen, terwijl niveau II bedoeld is voor 7 - 8 jarigen!

Onderwijs in het landelijke Tamil Nadu

Er staan 10 miljoen kinderen ingeschreven bij de 36.000 openbare scholen, verdeeld over 30.000 dorpen in Tamil Nadu. Maar er blijft nog veel te wensen over voor het onderwijs in Tamil Nadu.

Slechts 21% van deze kinderen (van groep 1 t/m 8) kunnen een tekst op niveau 1 lezen en maar 25% kan uit het hoofd optellen en aftrekken. Het ASER rapport laat ook een achteruitgang zien vergeleken met enkele jaren geleden.

De rekenvaardigheid 'delen' in groep 5 bijv. was in 2008 nog 37%. Nu is dat gezakt naar 28%.

Een mogelijke verklaring hiervoor is dat door de RTE wet er nu kinderen op school zitten die voorheen niet naar school gingen, waarmee het gemiddelde leer niveau daalde. Dat zou een reden kunnen zijn, maar er is meer dan dat aan hand....

Terwijl de Indiase overheid het

onderwijs tot 14 jaar gratis en verplicht gemaakt heeft, laten data van diezelfde overheid ook zien dat in een staat als Tamil Nadu, de basis infrastructuur daarvoor ontbreekt. Bijna de helft (47%) van alle basisscholen in Tamil Nadu heeft slechts twee klaslokalen, volgens de jongste statistieken van het DISE (District Information System for Education). De overheid schrijft voor dat iedere jaargang een eigen klaslokaal moet hebben, maar de werkelijkheid is dat verschillende groepen samengevoegd worden in de voorhanden zijnde klaslokalen.

Mw. Arunmozhi, een lerares in het basisonderwijs, zegt: "Veel scholen hebben slechts twee leraren voor de gehele onderbouw, dus wat er gebeurt is dat ze lesgeven aan een klein groepje terwijl de rest in de klas iets te lezen of te tekenen krijgt. De meeste leerlingen die naar de openbare school gaan, komen uit arme gezinnen met

ouders die vaak landarbeiders zijn. Dat betekent dat de hulp en ondersteuning door de ouders beperkt is. Als scholen lijden onder een tekort aan leerkrachten en klaslokalen, zal de kwaliteit van het onderwijs onveranderlijk tekortschieten". Ze vertelt dat media als YouTube de leerkrachten hebben geholpen om aandacht hiervoor te krijgen, maar het gebrek aan benodigde infrastructuur is afschrikwekkend.

Gebrek aan sanitaire voorzieningen op scholen, is een ander groot issue dat de overheid onvoldoende heeft aangepakt. Ongeveer 23% van de plattelandsscholen, hebben onbruikbare toiletten, laat het ASER rapport over 2018 zien. Uit het onderzoek bleek dat gebrekkige infrastructuur, onderhoud en de verantwoordelijkheid hiervoor enkele van de oorzaken zijn. Ondanks het 'Swacch Bharat' (Schoon India) initiatief van de overheid, heeft nog altijd 11,5%

van de plattelandsscholen geen aparte toiletten voor meisjes: dat geldt ook voor de scholen in Tamil Nadu. De staat heeft 37.000 scholen waarvan 7.000 (dus bijna 15,5%) géén toiletten heeft. Zelfs in de hoofdstad Chennai zijn er 40 scholen zonder sanitaire voorzieningen.

Er wordt veel ruimte gegeven aan ICT gebruik op plattelandsscholen, maar de openbare scholen op het platteland van India hebben nog altijd onvoldoende basis faciliteiten. Steeds meer ouders sturen hun kinderen daarom naar privé scholen, zelfs als ze zich de exorbitant hoge bijdrage niet kunnen veroorloven. Het wordt tijd dat India zich schrap zet en alle aspecten van het basisonderwijs op orde brengt, voordat er stappen in andere richtingen worden gedaan.

Onderwijs voor de onderdrukten

De FSJ zusters bieden zowel Engels als Tamil medium onderwijs, om tegemoet te komen aan de behoeften van de kinderen van de laagste sociale lagen. Ze geven, gratis of tegen een lage vergoeding, kwalitatief goed onderwijs aan arme leerlingen en ze zetten zich steeds in voor een goede infrastructuur van de scholen, met name in Tamil Nadu en Andhra Pradesh.

Het ASER rapport 2018 kunt u in zijn geheel lezen op onze website <https://thomasbouwprojecten.nl> onder de tab documenten.

Safe & Clean

In het kader van het 'Swacch Bharat' initiatief van de overheid, heeft het bestuur van Thomas Bouwprojecten besloten om haar fondsen voorlopig alleen aan te wenden voor het Safe & Clean project: een programma waarmee in 9 projecten de sanitaire voorzieningen in scholen en kostscholen zullen worden verbeterd. Zie voor meer informatie onze website: <https://thomasbouwprojecten.nl/projecten>

Levensvaardigheden: de kloof dichten

Als land in ontwikkeling staat India voor de enorme uitdaging om inzetbare leerlingen af te leveren. Inderdaad, het grote aantal 'drop-outs' vindt moeilijk een passende baan. De werkloosheid is de laatste jaren hoog. In augustus werd een nieuw record bereikt van 8,4% volgens het Centre for Monitoring Indian Economy (CMIE). We nemen eens een kijkje in een instituut dat deze uitdaging het hoofd probeert te bieden.

Tekst: Catherine Gilon; foto's: Bala Subramaniam

Het Swami Vivekananda College is gelegen in Keezhputhupattu, een dorp in het Villupuram district in Tamil Nadu. Het voorziet in hoog kwalificeerd beroepsonderwijs aan sociaal-economisch achtergestelde jongeren, die uit het standaard onderwijs systeem zijn gestapt. Het beroepsonderwijs wordt gecombineerd met het meegeven van waarden en normen en aandacht voor de persoonlijke ontwikkeling. Het college komt voort uit het idee van de oprichter – directeur Mr. G.V. Subrahmanian, een ex-bankier die besloot zich toe te leggen op het veranderen van het leven van de achtergestelde jeugd in India. We praten

met hem over zijn werk, de tekortkomingen van het huidige onderwijssysteem en hoe de inzetbaarheid van de jeugd te verhogen.

Kunt u uitleggen waarom er behoefte is aan het leren van 'levensvaardigheden'?

Ons land heeft een groot aantal jonge, opgeleide mannen en vrouwen, die op hun respectievelijke gebieden bepaalde vaardigheden missen, waardoor ze niet direct inzetbaar zijn op de arbeidsmarkt. Tegelijkertijd is er sprake van veel drop-outs, zowel op middelbare scholen als op het voortgezet onderwijs, die een onzekere toekomst wacht. Dit is zelfs een groter probleem in de steden en dorpen in de binnenlanden, daar zij

verstoken zijn van kwalitatief goede opleidingen en ze geen kansen hebben om hun leven te veranderen. We moeten een brug zien te slaan tussen deze studenten en de mogelijkheden tot verandering.

Wat is volgens u de definitie van een 'goede opleiding'?

Het belangrijkste is dat de leerlingen onvoorwaardelijke liefde en zorg krijgen en dat ze gevoed worden door positieve aandacht en betrokkenheid. De focus hoort te liggen op vinden van het plezier in het leven. Ten tweede, het ontwikkelen van een gezond lichaam en een gezonde geest. Ons college heeft daarom yoga en meditatie als verplichte vakken opgenomen.

Ten derde, het aanleren van levensvaardigheden gefocust op de ontwikkeling van het karakter en persoonlijkheid van de student: training in tijd-management, omgaan met angst en negativisme, teamwork, groepsdynamica, leiderschapsvaardigheden etc. Ten vierde, werk gerelateerde vaardigheden: de technische en/of handels vaardigheden, rekening houdend met de specifieke behoeften van werkgevers in de regio. Het curriculum moet voor 60% uit theorie en 40% praktische ervaring bestaan. De focus ligt vooral op deze vaardigheden en minder op de gedragsvoorschriften. Tot slot, maar daarom niet minder belangrijk, het actief dienen van de gemeenschap,

waartoe alle studenten gehouden zijn.

Kunt u enkele behaalde successen met ons delen?

Twee oudleerlingen van de studierichting “koeling & airconditioning”, mr. lyyanar en mr. Krishnamoorthy, hebben nu samen een bedrijf dat “Mother Cooling Systems” heet en ze hebben 12 mensen in dienst. Na het beëindigen van de opleiding werkte mr. lyyanar aanvankelijk 5 jaar in Chennai en Puducherry. Met zijn vriend en klasgenoot Krishnamoorthy besloot hij na wat gesprekken, samen het bedrijf te starten, dat inmiddels 6 jaar bestaat. Ze hebben ieder een inkomen van 60.000 INR per maand (ruim 750 Euro) en willen uitgroeien tot een bedrijf met 50 werknemers. Mr. Krishnamoorthy

zegt dat hij door de opleiding aan het Swami Vivekananda College het productieproces beter begrijpt en dat de communicatievaardigheden die hij daar leerde, hem in staat stellen om zelfverzekerd met medewerkers en klanten om te gaan.

Kunt u het holistische aspect van uw opleiding toelichten?

Het college selecteert kansarme studenten, veelal uit gebroken gezinnen met slechte schoolresultaten. Om de mentaliteit van deze jongeren te veranderen moet je iets anders doen dan het standaard klassikaal, theoretisch onderwijs. Wij hechten op het college daarom veel aan de volgende innovatieve ideeën:

- verplichte yoga en meditatie lessen voor alle studenten
- samenwerking met multinationals voor praktijkervaring, gebruik van werktuigen en fabrieksbezoeken
- ‘smart’ lessen met behulp van audiovisuele middelen
- veel praktijkervaring
- adequate leermethodes en leermiddelen in de eigen taal (bijv. in Tamil)
- samenwerking met lokale bedrijven voor stages, vaardigheidstraining en zo mogelijk werk
- regelmatig overleg met de ouders, om hun te betrekken bij de opleiding van hun kinderen
- hen de kans geven om hun talenten te laten zien op het gebied van (inheemse) kunst, voordracht, dans, zang, yoga, sport etc.

- een positieve en ondersteunende sfeer, geleid door de liefde van de Almachtige

En.... een onvoorwaardelijke acceptatie: op ons college nemen wij de studenten zoals ze zijn en laten we ze voelen dat we er voor hen zijn en dat ze onze liefde en aandacht waard zijn. Daardoor ontstaat een bijna magische verandering in hun houding: van cynisch naar blij en van defensief en vijandig naar zelfverzekerd, resultaatgericht en positief. Jongeren die merken dat het fijn is iets te bereiken en het leven beginnen lief te hebben.

Welke problemen hebt u tot nu toe moeten overwinnen?

Wij richten ons met name op school drop-outs, dat zijn geen studiehoofden. De docenten van ons college moeten de passie hebben om deze jongeren op de rit te krijgen en een gevoel

van verantwoordelijkheid te ontwikkelen bij hen, afgezien van de technische kant. Met de toenemende vraag naar docenten is het een steeds grotere uitdaging zulke docenten te vinden.

Het profiel van onze studenten waaronder kinderen uit weeshuizen, straatkinderen, kinderen uit gebroken gezinnen of éénouder gezinnen, kinderen van dag-werkers etc. maakt dat door hun sociaal-economische achtergrond risicovolle gedragingen een grote aantrekkingskracht hebben. We doen onze uiterste best om ze psychologisch zo te begeleiden dat ze de positieve kwaliteiten in zichzelf aanspreken en leren te genieten van een positieve instelling. Hoewel dit een moeilijke opgave is, zijn de resultaten heel tevredenstellend. Om met Franklin Roosevelt te spreken: We kunnen niet altijd een toekomst voor onze jeugd bouwen, maar we kunnen wel onze jeugd op de toekomst voorbereiden.

Doneer met belastingvoordeel

Weet u dat, als u ons 5 jaar lang een vast bedrag per jaar schenkt, u dat bedrag als Periodieke Gift volledig kunt aftrekken bij uw aangifte van de inkomstenbelasting ongeacht de hoogte van het bedrag.

Dit in tegenstelling tot de aftrek van eenmalige giften, waarbij u te maken heeft met drempel- en plafondbedragen.

Een rekenvoorbeeld van een Periodieke Gift bij een belastingtarief van 38.1% laat zien hoe het werkt.

- U geeft 808 euro per jaar
- Teruggave belastingdienst 308 euro
- U betaalt netto 500 euro per jaar

Let op. Een periodieke Gift moet altijd worden vastgelegd in een onderhandse overeenkomst.

Wilt u ook profiteren van dit fiscaal voordeel?

Download de Overeenkomst Periodieke Gift op de site van de belastingdienst.

Of ga naar onze website, **www.thomasbouwprojecten.nl**.

U vindt daar de link naar de Overeenkomst als u op de - DONEER NU - knop klikt. Print de Overeenkomst uit, vul hem in en stuur hem naar ons secretariaat. Ook dit adres vindt u op de website.

Doe dit snel dan kunt u nog bij de belastingaangifte over 2019 van dit belastingvoordeel profiteren.

